



ת"פ 18666/05/20 - מדינת ישראל נגד ליאור זהבי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 18666-05-20 ישראל נ' זהבי

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ליאור זהבי

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום המתוקן התקיים במסעדה באזור הקריות אירוע של דיירי הוסטל "קשר הפרחים", אליו הוזמן הנאשם. אחת ממדריכות ההוסטל (להלן - המדריכה) ביקשה מהנאשם שלא להגיע לאירוע, וזאת בשל סכסוך בינו לבין אחת מדיירות ההוסטל. בעקבות כך שלח הנאשם הודעה קולית למדריכה ובה טען שלא הייתה כל סיבה שלא להזמין לאירוע והוסיף "לדעתי עשית פה החלטה שגויה, ואני לא אסלח לך על מה שעשית לי... זה מאוד כואב לי ואני לא אשתוק על זה". בהמשך, ביום 12.2.20 שלח הנאשם הודעה קולית לטלפון של חברו בה איים בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה של המדריכה באומרו "... אחי, הסכין כבר מוכנה, הכל מוכן, אני מחכה לרגע המתאים, הולך להיות פה בלגאן, בלגאן בבנוז... אני מחכה לרגע המתאים ואז זה יקרה, אני מחוץ למועדון הבנוז, אני מחכה שהמדריכה שלו תצא ויהיה שמח פה...". בהודעה קולית נוספת ששלח הנאשם לחברו נאמר "...תזהר, תזהר אחי לפני שאני אפוצץ אותך, מספיק אני בעצבים מספיק אני בעצבים... תתחיל להרגיע לפני שאבוא אליך הביתה נאור אל תעצבן אותי, אל תעצבן... נאור לא כדאי שאני אבוא אליך הביתה תזהר ממני". בהמשך הגיעו שוטרים למקום ובחיפוש ברכבו של הנאשם נמצא אולר מסוג לדרמן.

יובהר כי המאשימה ייחסה לנאשם עבירת איום רק ביחס להודעה הראשונה ששלח לחבר.

2. לצורך שלמות התמונה יצוין כי בטרם המענה לאישום ביקשה ההגנה להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעת מטעם וועדת האבחון בהתאם לחוק הסעד (טיפול באנשים עם מוגבלות שכלית-התפתחותית), תשכ"ט-1969. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט בהרחבה את שנכתב בחוות הדעת, ובתמצית יאמר כי לפני למעלה מעשור אובחן הנאשם כמתפקד ברמה גבולית, התחנך במוסדות לחינוך מיוחד, קיבל פטור משירות צבאי והתנדב לשירות לאומי. במשך השנים ניסה להשתלב בתעסוקה והתקשה להתמיד ולהתקבל למקומות עבודה. כיום עובד הנאשם כפקח בתחבורה ציבורית.



צוין כי הנאשם מתקשה בהבנת מצבים חברתיים מורכבים, בעל סף תסכול נמוך ובשנים האחרונות יש הפחתה בהתפרצויותיו. לסיכום צוין כי הנאשם מתפקד ברמה שאינה מוגבלות שכלית התפתחותית, אך תפקודו גבולי.

3. לאחר כל זאת הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בו ולא הוצגה הסכמה עונשית.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירה, את העובדה שהאיומים הופנו ביחס למדריכה בהוסטל לבעלי צרכים מיוחדים וכי ברכבו של הנאשם נתפס אולר מסוג לדרמן. המאשימה טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום גופה של המדריכה וזכותה לחוש בטוחה וכן הצורך בהגנה על יכולתה לבצע את תפקידה כראוי. המאשימה הפנתה לפסיקה ונטען כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם צוין שלאור העבר הנקי וההודאה יש להטיל עליו עונש שלא יפחת מ- 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם עמד על נסיבות המקרה וטען שלא כל העובדות בכתב האישום מהוות איום וחלקן הוא רקע לעבירה בלבד. ביחס להחזקת "הלדרמן" נטען שלא מדובר בכלי האסור להחזקה וכי עובדות כתב האישום אינן קושרות את החזקתו לאירוע ועל כן הוא אינו רלוונטי לקביעת מתחם הענישה. ההגנה הפנתה לפסיקה וטענה שמדובר באיומים ברף הנמוך ועל כן מתחם הענישה מתחיל ממאסר מותנה. ביחס לעונש הראוי נטען שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שלקח אחריות מלאה על מעשיו עוד בחקירתו במשטרה והביע צער וחרטה. נטען כי מדובר בנאשם המתפקד ברמה גבולית, מקבל קצבת נכות, חי בגפו עם אביו ומתפרנס מעבודה כפקח ועל כן אין להחמיר בעונשו.

6. הנאשם בדברו האחרון ציין כי מאז האירוע הוא לא בקשר עם מי מהמעורבים מטעם ההוסטל וכי הדבר לא ישוב על עצמו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הליך גזירת הדין מורכב ממספר שלבים. ראשית, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה, וזאת בהתאם לשיקול המנחה בענישה - הלימה, הערכים המוגנים שנפגעו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, עליו להחליט האם המקרה מתאים לחריגה מהמתחם שנקבע, בין לחומרה ובין לקולה. באם ימצא שאין לחרוג מהמתחם, יגזר הדין בגדרי המתחם, בין היתר, בהתאם לשיקולים המפורטים בסעיף 40ט' לחוק העונשין. אציין כי הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לקבוע מתחם ענישה אחד, ועמדה זו מקובלת עלי שכן מדובר באירוע אחד המקיים את מבחן הקשר ההדוק.



8. **ביחס לערכים המוגנים שנפגעו** הרי שהדברים ברורים ומדובר בפגיעה בשלוות הנפש, בביטחון ובאוטונומיה של הפרט. במקרה זה מושא האיום היה מדריכה בהוסטל לבעלי צרכים מיוחדים ועל רקע תפקידה. עם זאת, יש להדגיש שהדברים לא הושמעו באוזניה (היינו לא היא המאוימת), אלא נשלחו בהודעה קולית אל חברו של הנאשם ואין למצוא בכתב האישום שהדברים הובאו לידיעתה. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה** אציין שכתב האישום אינו מגלה תכנון מוקדם ומקובל עלי שמדובר בהתפרצויות ספונטניות של הנאשם על רקע הנסיבות שתוארו בכתב האישום ומצבו הקוגניטיבי. גם כאן אציין שהאיומים לא הופנו ישירות למדריכה, אלא הושמעו באוזני חבר וכי אין למצוא בכתב האישום שהם אכן הגיעו לידיעתה. מדובר בנתון בעל משמעות רבה לצורך קביעת המתחם. ביחס לאולר מסוג לדרמן, הרי שמקום בו לא יוחסה לנאשם עבירה בשל כך, ממילא שלא קיימת טענה שהחזקתו הייתה שלא למטרה כשרה (חרף הנסיבות הכוללות) ולכן אין לראות בכך נסיבה מחמירה ובכל מקרה שאין לייחס לנסיבה זו משקל רב.

9. **מדיניות הענישה** במקרים דומים נעה על פני משרעת רחבה וזאת בין ענישה שיקומית או צופה פני עתיד, לבין עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות, והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: ת"פ 20004-11-17 **מדינת ישראל נ' חדר** (13.5.2020), בו הורשע נאשם באיומים כלפי מאבטח ונידון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן הופעל מאסר מותנה בחופף; ע"פ 21933-08-17 **גלבע נ' מדינת ישראל** (16.11.2017), בו הסתיים ללא הרשעה הליך שבמסגרתו נקבע שהנאשם איים על שכנו; ת"פ 42312-06-15 **מדינת ישראל נ' אביאל דוד לוי** (20.1.2016), בו הורשע הנאשם בעבירת איומים כלפי שני מתלוננים ונידון לצו של"צ, מאסרים על תנאי, צו מבחן וקנס; ת"פ 10141-03-21 **מדינת ישראל נ' זועבי** (3.5.2021), בו הורשע נאשם בעבירת איומים כלפי עורכת דין אשר טיפלה בעניינו והוא כעס על אופן טיפולה. הנאשם נידון לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; ת"פ 41196-05-10 **מדינת ישראל נ' משה גידו** (15.7.2012), בו הורשע הנאשם בעבירת איומים, בכך שאיים על המתלונן על רקע ויכוח ואמר לו: "תעיף את האוטו אתה גם ככה מת, אני ארצח אותך". על הנאשם, שלחובתו עבר פלילי, הוטלו 8 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצוי; ת"פ 16482-07-13 **מדינת ישראל נ' המסלם** (18.5.2015), בו הורשע נאשם בעבירת איומים כלפי שכניו וכלפי שוטרים, התנגד למעצר ונידון לצו של"צ ומאסר על תנאי; ת"פ 7705-03-18 **מדינת ישראל נ' אמסאעד** (25.2.2020), בו הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים, בשני כתבי אישום שצורפו. באחד איים על מנהלו במקום העבודה ובשני איים על עובדת סוציאלית. הנאשם נידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי; ת"פ 5905-05-18 **מדינת ישראל נ' סרסור** (2.4.2019), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת איומים על מפקח בנייה באגף ההנדסה בעיריית לוד ונידון לחודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיו של מקרה זה נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי שיקומו של הנאשם, ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה. בכל מקרה, אציין שלא התבקש תסקיר ולא הובאו בפני כל נתונים מהם ניתן להסיק מסקנה בדבר סיכויי שיקום.



12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות וכן את מצבו הבריאותי-תפקודי. כן הבאתי בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה - כשנה וחצי וכי מאז לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. הבאתי עוד בחשבון שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שהודה בהזדמנות הראשונה והתרשמתי מהחרטה הכנה שהביע בפני. כל אלו מצדיקים שלא להחמיר בעניינו של הנאשם, ולגזור את עונשו בתחתית המתחם.

13. ביחס לעתירת המאשימה לעונש מאסר בכליאה, אציין כי מצאתיה בלתי ראויה במקרה זה. מדובר כאמור באדם חלש, המתפקד באופן גבולי, אשר עברו נקי. הנאשם קיבל אחריות למעשיו, הוא עובד ושומר על אורח חיים יציב. אין צורך לשוב ולפרט את ההכרה ההולכת וגוברת בהשפעותיו השליליות של עונש מאסר (ראו: **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 **האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח'** (13.6.2017), פסקה קכו' לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). כאשר מדובר באדם צעיר (כבן 28), בעל קשיים כפי שפורטו לעיל ואשר מעולם לא שהה במאסר, מסקנה זו מתחדדת. אוסיף ואומר כי לידי אף עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות אינו הולם את נסיבות המקרה הכוללות ובכלל זה את מצבו הבריאותי, האישי והמשפחתי של הנאשם; את העובדה כי כיום הוא עובד ומתפרנס חרף מגבלותיו; וכן את הפגיעה שעשויה להיגרם לו בשל עונש זה. משכך, עונש צופה פני עתיד הולם נכונה את נסיבות העניין.

14. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים את העבירה בה הורשע.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אב תשפ"א, 13 יולי 2021, במעמד הצדדים.